

72. seminář ASTROTHEROLOGIE Ing. J. Popelky

Rozdíl mezi věkem Ryb a věkem Vodnáře Vnitřní práce –meditace

(DTO Ostrava 4.9.2010)

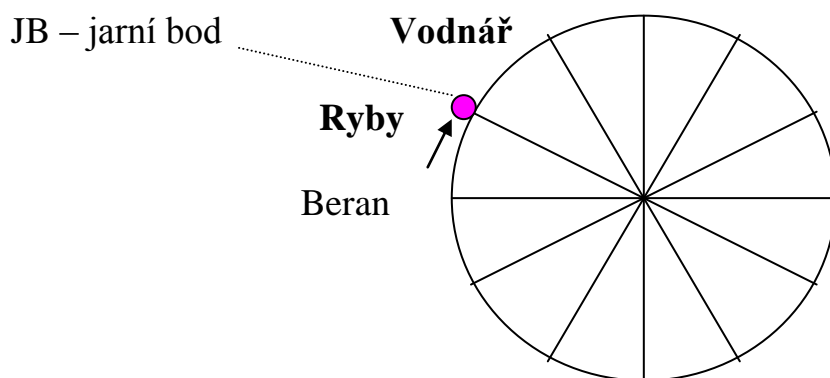
Jelikož je doba čím dál složitější a pozoruji to nejen na sobě, ale i na svých známých, chtěl bych se dnes zaměřit na vnitřní práci. Bylo zde již hodně řečeno a napsáno. Chtěl bych lidi vybídnout k tomu, aby jen nečetli, ale více pracovali. To je pro hledání sebe sama daleko důležitější. Vnitřní práci by někdo jiný nazval meditací.

Úvodní meditace:

Úvodem bychom se mohli věnovat meditaci. Nyní bych vás poprosil, abyste mne ignorovali 5 minut a snažte se každý vnitřně pracovat tak, jak je vám to vlastní... *(následuje individuální krátká meditace všech zúčastněných).*

Dnes bych chtěl pohovořit o tématu Vnitřní práce a o tom, v čem vnitřní práce spočívá. Na světě je k dispozici mnoho různých meditačních metod. Pokud chce někdo dosáhnout duchovního poznání, nejde to bez vnitřní práce.

Žijeme ve specifické době. V souvislosti s rokem 2012 se hovoří o konci světa podle Mayského kalendáře. Z biblických pramenů se dozvíme, že má dojít k bitvě Armagedon, což je závěrečná bitva mezi silami dobra a zla. Život se nevyvíjí chaoticky, ale vše ve stvoření má svůj řád. Pokud chceme vnímat tento řád a chceme si uvědomit, co je v daném časovém období důležité pro lidstvo jako celek, máme k tomu účelu k dispozici zvěrokruh.

Tento obrázek představuje pás souhvězdí, kterými prochází ekliptika. Nemají přesně 30°, ale jsou různě velká. My se nyní nacházíme v časovém bodě, kdy jarní bod se nachází přesně na rozhraní souhvězdí Ryb a Vodnáře. Jarní bod má směr pohybu, který je proti posloupnosti souhvězdí. Pan Špůrek a jeho příznivci tvrdí, že tyto jednotlivé doby přechodů nejsou určovány směrem proti souhvězdím, ale ve směru, tedy bychom se podle této teorie měli nacházet na rozhraní Berana a Býka a vstupovat nyní do věku Býka. Staří zasvěcenci, kteří se věnovali esoterice a mystice mnohem více než my, hovořili, že tyto jednotlivé věky, které

trvaly cca 2000 let, jdou směrem proti (od Blíženců do Býka, od Býka do Berana, od Berana do Ryb...) a věděli, o čem mluví.

Říkal jsem, že směr „proti“ mapuje vnitřní vývoj a směr „ve směru souhvězdí zvěrokruhu“ ukazuje na vnější vývoj a vnější projevy. Uvědomme si, že vnějšek není primární činitel, který určuje události. Staří zasvěcení věděli, že je důležitější sledovat rozvoj vnitřních sil, protože vnější projevy jsou jen jejich následkem. Ať si vykládá pan Špůrek co chce, skutečnost je taková, že vývoj lidstva je určován tím, že sledujeme, jak jarní bod ve svém zpětném pohybu prochází jednotlivými souhvězdími zvěrokruhu. Nyní končí průchod jarního bodu souhvězdím Ryb a od 1.12.2011 vstupuje JB do souhvězdí Vodnáře. Různí astrologové mají různé představy, kdy začne věk Vodnáře, někteří tvrdí, že věk Vodnáře začal již výbuchem atomové bomby v roce 1945 v Hirošimě, někteří to dávají do 60. let min. století, kdy začaly kosmické lety, a další astrologové, třeba p. Turnovský z Prahy, tvrdí, že věk Vodnáře začne někdy po roce 2300. Já ale tvrdím, (a v tom se s p. Špůrkem shodneme) že činitelem, který určuje přechod mezi jednotlivými astrologickými věky, je stálice Regulus. Když Regulus změní pozici o 30°, nastává nový věk. Regulus vstupuje do znamení Panny 1.12.2011, takže to je pro mne okamžik, kdy končí věk Ryb a začíná věk Vodnáře.

Co to pro nás znamená? Pokud máme určité znamení na Ascendentu ve svém horoskopu, toto znamení by mělo charakterizovat naši osobnost (to jsme my). V tomto případě, kdy jarní bod procházel posledním znamením cca 2150 let, lidstvo mělo být charakterizováno Rybami. Nosné témata Ryb jsou: víra, kdy reagujete na pravdy emočním způsobem, nejste schopni vysvětlit, proč je ta pravda pravdivá, ale cítíte, že to má punc pravdivosti. To je víra. Posledních 2000 let by mělo charakterizovat lidstvo, že je velice pověřivé. A skutečně – lidstvo pověřivé je. Zdrojem konfliktů ve světě vždy byla nějaká víra. Kdyby lidé viděli do určitých náboženských soustav, zjistili by, že tatáž pravda je říkána jen určitým způsobem. Lidé ale nevidí pravdivost pravdy, ale mají jen pocit, že právě toto je pravdivé, a tedy jsou pověřiví a proto nastávají problémy. Víme, že každé vodní znamení je o snaze spojovat, dostávat jednotlivosti do nějakého celku, takže to znamená, že docházelo k vytváření určitých celků. Pokud byly nějaké izolované národy, byla snaha je dostávat do nějakých větších celků. Nyní to kulminuje a nemůžeme se divit, že vznikla Evropská unie. Ryby jsou pohyblivé znamení, tudíž souvisí s moudrostí, a moudrost je určitý způsob fungování. Za těch 2000 let byla snaha, aby každý kmen, každý národ či kultura měl svůj způsob života. Nyní dochází k tomu, že to, co nyní prezentuje západní kultura, se snaží rozšířit do celého světa. Arabové se tomu brání, takže jsou problémy. Těchto 2000 let zde byla snaha, aby lidstvo žilo stejným způsobem.

Jestliže příštím rokem končí věk Ryb a začne věk Vodnáře, tak o čem je Vodnář, Co bude nosné téma dalších více než 2000 let? Vodnář je vzdušné znamení a Vodnář nám dává kvalitu odlišnosti. Tak jako tato etapa byla o spojování a snaze dosáhnout toho, že všichni budou fungovat stejně a že nebudou existovat nějaké izolované národy a kultury, ale že vznikne nějaká globální společnost, tak nyní ve věku Vodnáře bude docházet k rozlišování. Bude podporována odlišnost jednotlivců, jednotlivých kultur, a protože Vodnář je pevné znamení, je to o tvořivosti, tak následujících 2000 let se bude usilovat o to, aby bylo naprosto markantní, že každý člověk, národ či kultura má své specifické tvůrčí možnosti a talenty. To bude podporovat věk Vodnáře. Jestliže se říká, že Vodnář a Uran jsou o originalitě, je to jasné: Pokud budete podporovat specifické tvůrčí potenciály jednotlivých národů, zjistíte, že někdo je v určité činnosti velice dobrý, tak specifický, že je až nenapodobitelný. Řeknete, že je to génius. Z tohoto pohledu, když jsme na přechodu Ryb a Vodnáře, vidíte, jak se to navzájem tře: Z jedné stránky zde jsou globalisté (věk, který končí), a najednou život chce (tím, že nastává věk Vodnáře) sledovat, kdo je kdo (již žádná globalizace!) a kdo má jaký tvůrčí potenciál. Ne dát fachmany a nefachčenka do jedné skupiny a nerozlišovat, kdo je kdo a co kdo dělá, ale hlavně, že jsou v rámci jednoho systému. Ale věk Vodnáře bude velice

bedlivě rozlišovat a vnímat, jaký má kdo tvůrčí potenciál, jestli je někdo prospěšný a jestli někdo jen parazituje. To jsou protichůdné tendence, které se budou nyní neustále střetávat.

Jarní bod, který zastupuje Ascendent celého lidstva, nám popisuje kvalitu dané doby. To však není úplný popis. Musíte také sledovat znamení, které je přesně v opozici. Tyto dvě znamení k sobě nerozlučitelně patří. Tak jako muž nemůže existovat bez ženy a žena bez muže, a duch bez duše a duše bez ducha. V astrologii každé jednotlivé znamení má své protilehlé znamení a tyto dvě kvality patří nerozlučitelně k sobě.

Říkal jsem, že posledních uplynulých 2000 let bylo o pověrčivosti a o snaze vytvářet nějaké větší celky. Protilehlé znamení (souvězdí) v případě Ryb je Panna.

Princip protilehlosti (opozice):

Než začnu charakterizovat princip Panny, musíme si zdůraznit, jaký je princip protilehlosti ve zvěrokruhu. Každý člověk by měl mít pocit TO JSEM JÁ. Jestliže existuje pocit TO JSEM JÁ, musí existovat pocit TO NEJSEM JÁ. Kdybyste měli u všeho pocit TO JSEM JÁ, život by byl nudný. Aby byl život pestrý a bohatý, tak kromě pocitu TO JSEM JÁ musí existovat pocit TO NEJSEM JÁ. Kdybych se podíval na nějakou ženu a měl pocit, že jsem to já sám, tak by mne asi vůbec nepřitahovala a neměl bych potřebu s ní být. Pocit TO NEJSEM JÁ je stejně tak důležitý jako pocit TO JSEM JÁ. Pocit TO NEJSEM JÁ zákonitě vytváří pocit jinakosti. Pocit TO JSEM JÁ (sjednocení sama se sebou) vytváří pocit stejnosti.

Vidíme to i v přírodě: Kdybyste přišli na nějakou velkou louku, na které by byly jen samé pampelišky, a přijeli byste do Afriky a tam by také rostly jen pampelišky. Jak byste se cítili? Ani byste tam nemuseli jezdit, že? Když jste ale na louce, na které vidíte pestrost různých barev, tvarů, máte pocit plnosti a bohatosti. Život je takový, že miluje bohatost a pestrost. Bez pocitu jinakosti by byl život nudný. To Život nemůže dopustit, protože život je největší milovník pestrosti. Ani dva atomy téhož chemického prvku nejsou stejné. Tak miluje Život pestrost. Když se zaměřím na tento princip, což je pocit TO NEJSEM JÁ (pocit jinakosti), tak pocit jinakosti je to samé jako pocit změny. Pocit změny je pohyb. Život nemůže být statický, ale musí se pohybovat. Když řeknu slovo pohyb, je v tom automaticky nějaký vývoj. Pohyb není jen fyzický, ale také společenský, společnost se vyvíjí. Vše vyvěrá z jednoduchých principů. Když dosáhnete absolutního sjednocení sama se sebou, nastane takový pocit stejnosti, že budete mít pocit, že všechno jsem já sám. Je to nádherný prožitek, který, když by byl trvalý, by za chvíli zevšedněl. Právě proto musí být protipól – TO NEJSEM JÁ.

TO JSEM JÁ – pocit stejnosti, sjednocení sama se sebou

TO NEJSEM JÁ – pocit jinakosti, odlišnosti.

Toužíte po něčem, co je stejné jako jste vy? Ne, vždy toužíte po něčem jiném než jste vy.

Pocit jinakosti dává pocit změny a pocit změny je to samé jako vývoj a pohyb. Kdykoliv vidíte v natálním horoskopu opozici, je to člověk, který může v životě prodělávat velké změny. Říkalo se, že opozice vytváří v člověku silné napětí. Toto napětí je síla, která nutí člověka provést nějakou změnu.

V mém případě (u tranzitů) mám přesnou opozici tr. Saturna na mé natální Slunce. Cítím potřebu provést nějakou změnu – pracovní i s bydlením. Saturn je také planeta pozemského bytí, takže cítím potřebu provést změnu na vnější rovině.

Pokud charakterizujeme nějakou dobu a to, v čem je její specifičnost, musíme zvážit, že protilehlé znamení ukazuje, v které kvalitě bude největší vývoj (která kvalita je nositelem vývoje té dané doby). Pokud jsme říkali, že posledních 2000 let bylo o pověrčivosti, o víře, o snaze vytvářet vyšší celky, tak která kvalita byla nositelem vývoje té dané doby a v které kvalitě docházelo k největšímu rozvoji? V Panně. Panna je racionální rozum. Panna je o

našem fyzickém vědomí, je to pohyblivé znamení stejně jako Ryby (vycit'ování inteligence), Panna je to inteligence, kterou si uvědomujete. Ryby jsou o víře a Panna je o rozumu. Pověřivé lidstvo za těchto 2000 let prodělalo největší vývoj, co se týče racia a rozumnosti (vývoje rozumu). Když nyní vidíte, pokud si koupíte špičkový výrobek, že je za půl roku zastaralý, tak vidíte, že technický vývoj podložený raciem je přímo děsivý. Jestliže Ryby (voda) byly o spojování a vytváření celku, globalizaci, zemský element je o oddělenosti, osamocování. Kdysi byly kmeny, a když jste v kmenu něco udělali špatně, kmen vás vypudil a takový člověk zahynul, protože sám nemohl přežít. Dnešní vývoj je takový, že jsme od sebe čím dál více odděleni. Lidé se nestarají, co se děje s někým jiným a narůstá obrovské sobectví. Zemský element se snaží vyčleňovat z celku a nastává rozvoj samostatnosti. V tom jsme jako lidstvo udělali obrovský pokrok, dnes mají lidé pocit, že si vystačí sami, že zbytek nepotřebují. Vidíte, že tyto dvě protilehlé kvality nerozlučitelně patří k sobě.

Ve věku Vodnáře, který bude charakterizován tím, že se budou věci od sebe navzájem rozlišovat, speciálně podle tvůrčích možností, ať už ve státě, kultuře či jednotlivci, tak protilehlým znamením Vodnáře je Lev, takže ve Lvu bude probíhat následujících 2000 let největší vývoj.

Lev je o srdci. Kde je srdce, tam je Bůh. Příštích cca 2000 let lidstvo udělá obrovský rozvoj v pochopení pravého Boha, toho Boha, který sídlí v srdci.

A protože sedmý dům (opoziční znamení) je o vnímání odlišnosti, dojde k pochopení, že i když je Bůh jeden, tak každý člověk má ve svém srdci vlastního Boha, který je specifický a patří pouze tomu jednotlivci. Přestože bude mít každý svého jednotlivého Boha, nikomu to nebude vadit, protože všichni budou vědět, že tyto jednotlivé atributy Boha vychází z jednoho jediného Boha. Jak by to bylo myslitelné, že má každý rozdílné tvořivé schopnosti, kdyby nedošlo k rozvoji Božské kvality, kdy každý člověk má svoji nezastupitelnou tvůrčí individualitu, jinými slovy: Každý člověk má ve svém srdci specifický aspekt Boha.

Jestliže za posledních 2000 let byl ve schopnosti vědomě vnímat inteligenci (být rozumný), potřebujete k tomu orgán. Co je orgánem racionální mysli? Velký, přední mozek. To znamená, že lidstvo budovalo svůj mozek. V následujících cca 2000 letech bude největší vývoj v oblasti Lva – srdce. Nyní jsme právě v bodě, kdy má přebujelý mozek přenechat svoji pozici rozvoji srdce. Co myslíte, udělá to mozek dobrovolně? Určitě ne.

Dá se říct (hovořím v souvislosti s rokem 2012, bitvou Armagedon, kdy proběhne bitva mezi silami dobra a zla), že můžeme říci, že racio, kdy vše hodnotíte z pozice předního mozku, je satan a srdce, kdy prožíváte svůj život srdcem, na základě Lásky, je Bůh. Bitva Armagedon bude to, že racionální uvažování (a bylo v Božím plánu, aby těchto 2000 let sloužily k rozvoji racia) by mělo být vystřídáno od příštího roku rozvojem srdce.

Problém bude v tom, že racio (rozum) se nebude chtít dobrovolně vzdát své vedoucí pozice a navíc někomu, kdo je svou povahou úplně odlišný.

Jarní bod projde celým pásem souhvězdí jednou za cca 26.000 let. Můžeme teoreticky říct, že vždy jednou za cca 26.000 let je na Zemi taková duchovní atmosféra, že proběhne boj mezi satanem (mozkem) a srdcem (Bohem). To je Platónský rok. Jsou zde samozřejmě vyšší kosmické cykly, a nyní se setkal několik cyklů, kdy zde proběhne ta bitva, kdy má mozek předat vládu srdci, co se týče vývoje, to proběhne nebývalým způsobem, protože nyní nástroj vnějšího uvažování (přední mozek) je natolik vyvinutý, že pro duchovní potřeby je to již natolik dostatečné, že nyní chce již srdce převzít vládu trvale. Na základě toho se mozek (racio) může snažit udržet svoji vládnoucí roli, ale nemůže ji udržet. Příští doba, kdy má nastat rozvoj v srdeční rovině, musí přijít, lidstvo to nemůže změnit. Je však otázka, zda to

lidstvo udělá dobrovolně (což by nemuselo moc bolet), anebo to nebude chtít lidstvo udělat dobrovolně a to už bolet bude. Tento přechod musí cítit každý jednotlivec sám v sobě. Každý už musí cítit, že srdce chce v našem životě převzít otěže, že srdce chce dominovat nad mozkem. A ne, že mozek bude potlačovat srdce. Posledních cca 2000 let to bylo do určité míry respektováno, protože vývoj racia musel proběhnout, to bylo v Božím plánu, i za cenu toho, že v mnohých případech rozum v člověku srdce úplně potlačil. **Nyní nastal čas změny. Srdce bude dominovat nad rozumem. Ne že bude rozum zničen, rozum je dobrý sluha, ale špatný pán. Rozum nám zůstane, protože proč by Život rozvíjel rozumnost, kdyby pak měl zaniknout, to ne, rozumnost je užitečná, ale tato rozumnost musí být ovládána srdcem.**

Vnitřní práce

Orgánem racia je přední mozek. Nyní došlo k tomu, že drtivá většina lidstva je uvězněna v mozku. Pokud se někdo snaží dosáhnout sebe sama, ale ne teoreticky (nastudováním literatury), ale že chce dosáhnout sebe sama vlastním prožitkem, a nenajdu v sobě sílu se vymanit z mozku, nemůžu toho dosáhnout. V tom je problém, že lidský duch je tak prosáklý mozkem, že je to pro většinu lidí skoro nemožné. Pro většinu lidí existuje jediná možnost, jak se odpoutat od mozku, a to je, když usnou. A lidé mají čím dál tím větší problémy se spánkem. **Aby si člověk praktickým prožitkem začal uvědomovat sám sebe, musí najít schopnost, vnitřní sílu se vymanit z mozku.** Je Bůh všudypřítomný? Je. A současně není. Bůh je Duch. Proto ti, kteří Boha milují, Ho milují v Duchu a v Pravdě. Je v nás Duch? Máš Ducha?

Odpověď posluchačky: Mám, jinak bych tu nebyla. Fyzicky bych nemohla existovat.

J.P. Ano, to je jasné a jak člověk prakticky prožívá svého Ducha?

Posluchačka: Vědomím sebe sama a uvědoměním si toho, že je, existuje.

J.P.: To je pravda, že si uvědomuje, že existuje, ale to si bezděčně uvědomuje každý člověk. Člověk si to ale neuvědomuje vědomě.

Tři etapy duchovního vnímání:

Pokud se bavím o nějakých duchovních stupních, když někdo duchovně pracuje, tak máme tři duchovní stupně. Bůh, Kristus a Ježíš.

Neberme to osobně ve vztahu nějakého konkrétního člověka z Nazaretu. Pokud každý z nás usiluje o nějaký duchovní život, měl by si uvědomovat tyto tři stupně: Bůh, Kristus a Ježíš. Bůh je Duch a Duch souvisí s existencí (vědomím). Když ztratím vědomí, přestanu vnímat svoji existenci, a tím pádem přestávám vnímat Boha. Když se proberu z narkózy či ze spánku, přišel jsem ke svému vědomí, začal jsem si uvědomovat svoji existenci (protože ve spánku o ní nevím) a začal jsem tedy vnímat Boha. Většina lidí je při vědomí, tedy zažívají svoji existenci, ale kdo z běžných lidí přemýšlí nad tím, co je to vědomí, že je totožné se stavem pocitu vlastní existence, a kdo z lidí se vědomě zaměřuje na pocit existence? Skoro nikdo, každý to zažívá automaticky.

1. etapa – základní – Bůh – vědomí – existence – Bytí:

Jsou zde různé duchovní směry, které zde propagují čisté vědomí, bytí a nechtějí nic slyšet o Kristu, o Ježíši, protože to jsou pro ně nižší duchovní stupně. Pro ně je nejvyšší duchovní úroveň se stát přímo Bytím. Představují si to jako stav nestranného pozorovatele. Neztotožňují se s fyzickým člověkem, ale s nestranným pozorovatelem, který je v okamžiku

právě teď a jen pozoruje. Nic se ho nedotýká a pokud se ho něco dotýká, tak to ne jeho samotného, ale pouze jeho fyzická, emotivita či mentality. Pokud cítí nějaký neklid, tak to je proto, že se jeho mysl nechává něčím zneklidnit, ale co s tím má společné on, který je jen samotným Bytím. Toto Bytí je základní stupeň duchovnosti a ne ten nevyšší, jak si oni představují. To je ten první stupeň – Bůh. Jestliže někdo prožitkově zažil stav, že se stane Bytím, může to být zpočátku příjemné, protože tento stav vyvolává pocit bezstarostnosti, nesmrtelnosti, věčnosti, protože Bytí věčné je.

2 etapa – stav Jáství – hledání Bytosti (Kristus)

Po určité době ale nastává v tomto Bytí neklid a odněkud se objeví otázka. Kdo je to ten, který je? Začnete cítit, že stav neosobního bytí není to pravé a začnete vnímat, že v bytí se musí ukrývat něco či někdo, kdo je Bytost. Mnoho učitelů v českých podmínkách, Vacek, Tomáš apod., kteří nějakým způsobem inklinují k východním systémům, speciálně k buddhismu, nikdy nedojdou k této otázce, protože se jí vnitřně brání. Znáám pár lidí, kteří následují učení J. Vacka a E. Tomáše a vím, že se tomu vnitřně brání, že je tam potřeba si uvědomovat přítomnost ne jen samotného Bytí, ale toho, že je tam nějaká živá Bytost. V tu chvíli vstupuje do hry prožitek Jáství. Intuitivně začnete vnímat, že toto Jáství někde je a že je dobré Ho objevit. To je další etapa, která se nazývá Kristus. Člověk se začne uvědomovat přítomnost Já.

Když se někdy stane u hledačů čistého bytí, že se tam následně vynoří trošičku pocit Já, tak tito hledači, když ucítí pocit Já, začnou ho ihned vědomě odvrhávat, protože si myslí, že to je ego. Tu se dopouštějí velké chyby. Stav – být při vědomí se začíná dostávat do další etapy – být si Sebe-vědomý. Tak začnete vnímat své vlastní Já. Někdy může nastat situace, že Já se zesílí v člověku samo od sebe (což je velice příjemný stav), aby člověka inspirovalo, aby v hledání pokračoval, když se pak zase Já schová.

Každý člověk cítí bezděčně svoje Já. Žádného člověka by nenapadlo, že již tento prožitek Já (sebe sama) je přímo ta nejvyšší meta, o kterou máme usilovat. Když jsem hovořil o ztrátě vědomí, když usnete, či v narkóze, a přecházíte z bytí do ne-bytí, v konečném důsledku zjistíte, že prožitek, kdy o sobě nevíte ani tak nebyl dán ztrátou vědomí, ale byl dán ztrátou pocitu Já. Tím, že nemáte pocit Já (sebe sama), neexistujete. Když se ráno probudíte a naskočí pocit Já, máte pocit, že existujete. Toto Já zažívá bezděčně každý člověk. Nyní se jedná o to – toto Já vědomě uchopit. V tom je celý figl duchovní práce – naučit se toto Já vědomě uchopovat.

Toto Já je všude. Toto Já řídí život každého jednotlivce a řídí život celého vesmíru. Toto Já řídilo i tuto etapu rozvoje rozumnosti. Protože rozvoj rozumnosti souvisí s rozvojem předního mozku, toto Já se dá zažívat i v přítomnosti mozku, to znamená, že jestliže má člověk své psychické těžiště v hlavě, pořád do určité míry cítíte svoje Já, nejste HO zbaveni. I když jste psychicky přítomni v hlavě, stále HO cítíte, ale velice lehce. Proč? Pokud je vaše psychické těžiště umístěné v mozku, váš mozek je součástí tohoto těla a mozek neustále vytváří myšlenky, že přímo toto fyzické tělo jsem Já sám. To znamená, že mozek vytváří mysl, která přemýšlí nad tím, že Já je přímo fyzické tělo. To je kořenová myšlenka a všechny další myšlenky jsou poznamenány touto kořenovou myšlenkou, že Já jsem přímo fyzické tělo. A protože na základě myšlenek vznikají emoce, samozřejmě, že i tato kořenová myšlenka vytváří pocit, že se pociťujete jako fyzické tělo. Potom i všechny ostatní pocity, které v životě zažíváte, jsou ovlivněny tímto kořenovým pocitem Já jsem fyzické tělo. To je důvod (když lidská mysl uvěří, že je fyzickým tělem a že lidská emotivita je vybudována na kořenovém pocitu, že se cítím jako fyzické tělo), že i toto pravé Já, i když je ve všech těchto myšlenkách a pocitech, je prožíváno ve velice slabé intenzitě.

Co se děje, když večer ulehnete a usnete. Vaše Já opouští hlavu a přemísťuje se někam jinam. Kde je potom ta lidská mysl a emocionalita? Kde je ta mysl, která si myslí, že Já jsem tělo? Kde je ta emocionalita, která se cítí jako tělo? Protože Já se stáhlo, tato mysl a emocionalita ztratila svůj život a přestaly existovat. Ale toto Já – Vy sami – existujete v noci? Ano. A jak to, že o tom nevíme? Když v noci existuji, tak bych měl o tom vědět, ne? Má někdo tu zkušenost, že když v noci usne, že o sobě neví? Samozřejmě, že má. A přemýšleli jste někdy, jak je to možné, že když v noci usnu, tak o sobě nevím, když jsem přece živá bytost! Jak to, že se nezažívám? Během dne toto Já je i v mozku. Mozek vytváří mysl, která se domnívá (vzniká tam ta myšlenka), že Já je přímo fyzické tělo. Na základě toho vzniká pocit, že se cítím jako fyzické tělo. V noci se pocit Já stahuje z hlavy pryč (mysl a emotivita není oživována, protože bez Já nemůže nic žít a být při vědomí) a tato mysl zůstane někde ležet jako mrtvola. To znamená, že ten, kdo přestane existovat, je mozková mysl, ale Ty jakožto živá bytost samozřejmě v noci existuješ a samozřejmě také žiješ určitý život. Ale jaký je to život, o tom ví jen tvé Já. Tvoje mozková mysl neví o tom nic, protože někde leží v mrtvolném stavu. Teprve ráno, až se Já vrátí zpět do hlavy, tato mysl ožije, ale vůbec neví, kde toto Já bylo a co dělalo, přitom toto Já jsi Ty! Není to paradox, že Ty o sobě nevíš a to, co není schopně Tě vůbec vnímat, za toto nedokonalé se považuješ?

Otázka Kdo jsem Já je nerozlučitelně spojena s otázkou Kde jsem Já. Nemůžete vyřešit otázku Kdo jsem Já, pokud nevyřešíte otázku: Kde jsem Já.

Hodně lidí se zaměřuje na sebepoznání, kdo jsem, ale už neřeší, kde jsem. Přesto to úzce spolu souvisí. Nestačí bezděčně vnímat pocit Já tak, jak Ho všichni vnímáme, ale je důležité toto Já vnímat vědomě. Lidské vědomí je složitá záležitost. V lidském vědomí jsou různé myšlenky, od těch nejhrubších nejtělesnějších až po ty nejušlechtlejší, kdy se řeší abstraktno, jsou tam různé emoce, od těch nejhrubších, které se týkají jen těla, po emoce, které vyvěrají z nějakého uměleckého díla, ale v lidském vědomí také je pocit vlastního Já. U člověka, který není školený, je tento pocit Já jen jako jeden z mnoha obsahů, které má ve vědomí a člověk svojí pozorností přebíhá od myšlenek, emocí, sem tam brkne o Já, potom zase na něco přeskočí. Tak to prožívá většina lidí. Ale pokud chce někdo dosáhnout sebepoznání, musí se zaměřit jen na vlastní Já a vše ostatní přestat vnímat. Člověk by měl v rámci všech různých obsahů, které má ve svém vědomí, se zaměřit jen na pocit Já. Nestačí mít pocit Já, pocit Já musí být nahrazen postojem: Já Jsem Já – pochopením, že Já Jsem Já a musí být nahrazen prožitkem TOTO JÁ JSEM PŘÍMO JÁ SÁM. Musí tam být vědomé pochopení, že Já Jsem Já. Pokud se někdo začne svojí myslí cíleně a vědomě zaměřovat na pocit Já, každý začne prožívat změny psychické atmosféry, kterou má. Najednou se z normálního člověka stává člověk, ve kterém začíná hořet Láska. Najednou začnete vnímat, že se něco odehrává ve vaší hrudi a začnete cítit, že hrud' je těžištěm vašeho života. Jestliže si člověk bezděčně uvědomuje pocit svého vlastního Já, tomuto Já není cizí jakékoliv místo v těle. Já je schopno sídlit v mozku, v břiše, v jakémkoliv myšlence, jak dobré, tak zlé, v jakémkoliv pocitu, radosti, smutku, usídli se kdekoli. Ale jestliže se lidská mysl a vědomí začne cíleně zaměřovat na tento pocit Já, pokud z toho udělá člověk vědomý proces, najednou začne cítit, že toto Já se nespokojí s jakýmkoliv „obývákem“, ale toto vědomě prožívané Já se začne stahovat čím dál více někde do hrudi. Vědomě prožívané Já bude vždycky souviset s pocitem hrudi.

Pokud někdo není schopen vymanit své těžiště z mozku, tak bude své Já – sám sebe zažívat pouze bezděčným způsobem, ale především jako fyzické tělo. Pokud chcete svoje Já zažívat vědomým způsobem, může to být uskutečněno jedině někde v hrudi. Čím více je prožitek tohoto Já cílenější, uvědomělejší, zjistíte, že i ta hrud' je ještě široká oblast a začnete se stahovat do jednoho bodu, který si každý musí ve své hrudi lokalizovat sám. Až se

dostanete to tohoto jednoho bodu a začnete své Já silně zažívat, vybuchne ve vás neskutečná euforie a blaženost. Pokud v tom dosáhnete maxima, toto Já nebude jen pocit obrovské euforie, ale tento pocit se projeví ve tvaru lidské Bytosti v duchovní formě a neotřesitelným poznáním, že tato duchovní Bytost jsem Já sám. Tato duchovní Bytost je moje pravá totožnost. Když si potom ve své mysli vzpomenete na toho fyzického člověka, za kterého jste se považoval, zjistíte, jaká je nepřekonatelná propast mezi tím, kým opravdu jste a mezi tím, za koho jste se po určitou dobu považovali.

Stav Kristus je stav určité úrovně uvědomování si svého Já.

3. etapa – stav Ježíš:

Ten nejvyšší stav, který jsem nazval - Ježíš - je stav, kdy člověk, i když je ve svém fyzickém těle a je při fyzickém vědomí, trvale udržuje kontakt s touto duchovní Bytostí ve svém srdci, přičemž si ten dotýčný uvědomuje, že touto Bytostí v srdci je on sám, a ten, kdo je při fyzickém vědomí, je jen jeho nástroj, kterým se projevuje v tomto světě.

Pokud je někdo nějakým způsobem váben k hledání duchovna, sebe sama, by měl usilovat o tento závěrečný stav, že Já, který jsem se vždycky považoval jen za fyzického člověka, najednou dojdou k poznání, že jsem úžasná Bytost s úžasnými schopnostmi (nejúžasnější schopnost je, že jsem schopen trvale milovat), Bytost, která má lidskou podobu (Duch není beztvarý), jsem duchovní bytost Božského původu, která sídlí v srdci člověka. Budu si uvědomovat, že TO JSEM JÁ a k tomu fyzickému člověku mám samozřejmě intimní vztah, protože to je můj osobní nástroj. není to, že by mne tělo nezajímalo, ale uvědomuji si, že jsem pravá duchovní Bytost, sídlící v lidském srdci. Nikdy bych neměl toto uvědomění ztrácet. Jediná možnost, jak můžu ztratit toto uvědomění, je, že zase uvěřím, že jsem pouze fyzické tělo a nic víc.

Aby člověk dosáhl tohoto prožitku, je tam ten problém, že se člověk začne utkávat s dosavadním způsobem uvažování a s dosavadním způsobem cítění. Říkal jsem, jak vznikají emoce: Když určitou myšlenku opakuje stále dokola, zkondenzuje se na emoci. Každá emoce má potom setrvačný mechanismus, to je něco, co nás nutí fungovat pořád určitým způsobem. Potom se začne člověk setkávat se starými emocemi a hlavně s kořenovou emocí, kdy se cítím jako fyzické tělo a může být problém tuto vnitřní Bytost nalézt a probudit. K tomu by měla směřovat tato vnitřní práce a člověk by měl volit takové meditační techniky, aby to směřovalo k uvědomění si vnitřní Bytosti a hlavně k tomu, aby tato technika přinášela výsledky.

Meditační technika:

Uvědomuji si, že pokud je nás zde více lidí pohromadě, je to do určité míry překážka pro správnou meditaci. Je to proto, protože uvědomění si naší pravé totožnosti, že jsem velice zvláštní a úžasná Bytost, která sídlí v lidském srdci, je velice intenzivní setkání sama se sebou. Je to intenzivní prožitek uvědomění si toho, kým doopravdy jsem. Tento prožitek je automaticky doprovázen prožitkem neskutečné intimity a neskutečného soukromí.

Tato technika není nic složitého ani převratného. Musí se jen dodržet tři věci. Protože u většiny lidí není meditace vědomý akt a ani si neuvědomují, k čemu má směřovat, tak protože tito lidé nedodržují tyto tři podmínky, nemůže jim to přinést správný efekt.

1. Bůh sám musel zintenzivňovat své vlastní Já. My touto technikou jen opakuje to, co dělal Bůh sám. Zpočátku se spokojil s tím, že JE, že ON JE přímo Bytím, v druhé fázi se začal z tohoto Bytí transformovat na pocit JÁ, a Bytí ho již nějak

neinteresovalo a začalo HO zajímat JEHO vlastní JÁ, až nakonec dosáhl prožitku, ne že si je vědom svého vlastního JÁ, ale dosáhl stavu, že si uvědomoval, že si je vědomý vlastního JÁ. Euforie nenastává, kdy jste si vědomi svého Já, ale tehdy, až si plně uvědomujete a chápete, že jste si vědomi svého pravého Já. teprve tam přichází euforie. Čím více se stupňuje vědomí vlastního Já, budete se čím dál tím více vnitřně zahřívat a bude ve vás narůstat Láska. Radost a Láska je nadšení z toho, že si uvědomujete, že si uvědomujete pravdu o sobě. Toto musel prodělat i Bůh. Až v tom nejvyšším uvědomění si toho, že si sám Sebe uvědomuje, se Bůh zjevil v lidské podobě (v duchovní formě). V tu chvíli byl schopen stvořit vesmír, dříve ne. Hledat beztvarého Boha, beztvaré JÁ je nesmysl. Vždy to musí být Někdo, kdo je normální Bytost, i když ne z masa a kostí, ale v duchovní formě. Nebudete v rámci meditace usilovat jen o nějaký prožitek, ale usilujete o setkání s živou (dokonalou lidskou) Bytostí. **To musí být nosné téma číslo 1, kdy nemeditujete proto, abyste se uklidnili apod. ale usilujete o setkání s živou Bytostí.**

2. **Čím více jsem si vědom toho, že si uvědomuji pravé Já, tím více vás to stahuje někde do hrudi.** Najednou začnete v hrudi cítit něco pěkného. Nádhera, kterou zažíváte někdy v hrudi, není přímo výsledek, ale je to totožné s vědomím vlastního Já. Když si uvědomujete, že si uvědomujete své pravé Já, je to vždycky prožitek srdce. Uvědomění si pravého Já je přímo vaším srdcem. **To je prostředí, kde se tato Bytost zjevuje a kde může být spatřena – srdce.** Pokud se přistihnu, že jsem zabeďněný v hlavě a nejsem schopen hlavu opustit a sestoupit do hrudi, neočekávejte vůbec žádné výsledky. V hlavě můžete cítit své Já, ale nikdy nedosáhnete stavu: Já si uvědomuji, že si uvědomuji své pravé Já. To můžete učinit jedině v hrudi (srdci). Nemůže to být nikdy vykonáno z pozice hlavy, ale jedině v prostředí hrudi.
3. **Nejdůležitější faktor je uvědomění si toho, že tato Bytost jsem Já sám. Tyto Bytost není někdo vyšší, dokonalejší a lepší než jsem já, ale tato Bytost jsem přímo Já.** V konečném důsledku by jste v průběhu meditace měli zažívat, že nejste ti, kdo meditují či dělají nějakou vnitřní práci, abyste odhalili nějakou úžasnou Bytost, která sídlí někde v hrudi, ale že Vy jste Ten, kdo někoho inspiruje, Kdo někoho vede, aby Vás našel. To je naprosto radikální změna postoje. Pokud se budete udržovat v postoji, že Já sestupuji někde do nitra, abych tam něco či někoho objevil, nemůžete nic najít. Musíte být v emočním a mentálním postoji, že někdo sestupuje do nitra, aby Vás tam našel!

Někdo může meditoval desítky let a není si vědom skutečnosti, že je v postoji, že je to On, kdo někoho hledá v nitru. Ale protože má tento postoj, že On někoho v nitru hledá – živou Bytost, nemůže dojít k setkání. To už by se musela vnitřní Bytost natolik slitovat, aby to udělala za něho, aby ho vyvedla z omylu, že On, který něco v nitru hledá, nemůže nic najít. Tyto klíčové okamžiky meditace musí být splněny. Ten, kdo někoho hledá, nejste Vy! Vy jste přímo ta úžasná Bytost, sídlící v hrudi. Kdo je to ten, který Někoho hledá?

Odpověď posluchačky: Naše mysl.

J.P.: Přesně tak. Pokud se člověk zrovna neztotožňuje se svým tělem, když zavře oči, ztotožňuje se svojí myslí, která hledá Boha. Vy ale musíte mít tento postoj: Pokud je někdo živý, pocit vlastní životnosti je přesně to samé jako to, že si uvědomuji, že si uvědomuji, že jsem vlastní Já, a toto vědomí – prožitek Já je jednobodová záležitost, srdce. To je vaše totožnost, kdy jste v jednom bodě, v srdci, Vy jste tím srdcem a sídlíte tam v podobě lidské Bytosti, a ten, kdo se k Vám chce dostat, je vaše mysl, ne Vy! Málokdo to takto chápe. Mnohdy se lidská mysl tomu brání, protože se toho bojí. Má o sobě nízké mínění. Ale nesmíte se toho bát, protože je to tak! Ale když už bylo řečeno, že je to naše mysl, která hledá nás, tak je nutno zdůraznit, že naše mysl má různé části. Při hledání našeho Já není prioritní ta část

mysli, která sídlí v mozku (protože naše mysl je v celém těle), je to ta část naší mysli, která sídlí v hrudi. Někdo má mozkovou mysl natolik rozvinutou, že zapoměla na existenci mysli, která sídlí v hrudi.

Dělal jsem zde meditaci, kdy jsme se zaměřili na hrud', jak dýchá, a naše psychické těžiště se stabilizovalo v hrudi, a zjistili jsme, že můžeme v hrudi uvažovat. Nepotřebujete být napojeni na mozek, a když psychické těžiště sídlí v hrudi, kdy najednou cítíte, že Já Jsem v hrudi, přesto můžeme myslet. Je to naše hrudní mysl, která sestupuje do srdce, aby Vás tam vypátrala. To jsou klíčové momenty, které musíte naplnit. Pokud jeden z těchto faktorů nenaplníte, oddalujete si tím setkání.

Nepochybujte o tom, že hledáte Bytost v lidské formě a že tato Bytost může být nalezena pouze v hrudi, že tato bytost jste Vy, a všechno ostatní nejste Vy; i ten, kdo tam chce sestoupit, to také nejste Vy, ale je to ta část vaší mysli, která sídlí v hrudi. Vy jakožto Boholidská Bytost sídlící v lidském srdci se snažíte někoho přinést k poznání, kým jste, kde sídlíte a že ten, koho tam přivádíte, je v první řadě vaše hrudní mysl.

Poznámka posluchačky: Když se nad tím zamyslím, tak nemyslím ani hlavou, ani srdcem, ale očima, protože když nad něčím přemýšlím, představuji si to obvykle jako vizuální věc, tím, že je to třeba něco abstraktního. takže si neumím představit ani to, že bych myslela hlavou, ani to, že bych myslela srdcem. Když přemýšlím, tak přemýšlím jakoby očima, když to mám lokalizovat na orgán. Takže je pro mne docela obtížné si představit to i to.

J.P: Ta mozková mysl přemýšlí očima, protože mozková mysl je nejvíce zásobována informacemi, které jí přinášejí oči. Je to mozková mysl, která je v první řadě v kontaktu s očima. Když budete sestupovat pomocí hrudní mysli k Sobě – Bytosti v srdci, zjistíte, že ta hrudní mysl má své smysly, orgány. Hrudní mysl nepotřebuje fyzické oči, ty potřebuje mozková mysl. Hrudí mysl má své orgány a pokud se ty začnou probouzet, taky uvidíte věci, ale už ne z tohoto světa. Uvidíte věci očima a smysly hrudní mysli, ale to znamená, že uvidíte duchovní svět. Tam uvidíte také krajiny a bytosti, ale ne z tohoto světa.

Když budeme doma, v soukromí, musíme se dostat v první řadě do psychického klidu. Nesmíme být ospalí, po flámu apod. Zavřu si oči a měl bych se zkontrolovat. Nejsem usídlen v hlavě? Většinou jsem usídlen v hlavě, vidím tmou či částečné světlo, které přechází přes oční víčka. Je klid, nic nevidím, nic se neděje. Tomuto stavu musíte ihned říct: Ne! Tento stav nikam nevede. Ihned se musím cíleně a vědomě obrátit na hrud'. Zapomeňte na hlavu. Vnímání hrudi musí přebít vnímání hlavy. Už samotné přenesení psychického těžiště do hrudi by mělo přinášet pocity příjemna, psychického tepla, mírné radostnosti, samozřejmě pokud nejste nějak vystresovaní apod. V tomto prostředí hrudi musíte pracovat, nikde jinde.

Když jsem v hrudi, začnu v tomto prostoru právě neustále myslet na to, že se chci setkat s živou Bytostí. Takto jsem si vytvořil téma – cíl, který chci dosáhnout. Také musím cítit, že po tom opravdu toužím, že to chci. Nastává další fáze: I když jsem si ujasnil, že se chci v hrudním prostoru setkat s živou Bytostí a toužím po tom, možná bych se přistihnul, že čekám, až se ta Bytost objeví. Tento postoj musíte odmítnout. Musíte si naprosto jasně uvědomit, že tou Bytostí, která tam sídlí, jste už nyní – Vy! A že ten, kdo se chce setkat s touto Bytostí, je vaše hrudní mysl! Vy jste Ten, který se snaží svoji hrudní mysl nasměrovat na Vás, ať se vaše hrudní mysl dívá vědomě na Vás. Co to znamená? Snažíte se v ní vyvolat naprosté vědomé pochopení tohoto: Podívej se na Mne a pochop, že Já jsem ten důvěrně známý pocit TO JSEM JÁ. V každém z nás sídlí pocit TOTO JSEM JÁ. Jedině hrudní mysl je schopna toto Já vnímat. Je to hrudní mysl, která se má kochat, ponořit se do toho důvěrně známého pocitu TO JSEM JÁ. Jinými slovy: Tohoto pocitu: Já jsem Já.

To je nejrychlejší a nejdynamičtější vnitřní práce, když Vy, usazení ve svém vnitřním hrudním prostoru nutíte svoji hrudní mysl (všimněte si, že vaše mozková mysl, hlava je někde vysoko nad Vámi a vůbec se tohoto procesu aktivně nezúčastňuje, pouze klidně tento proces pozoruje), ať chápe, že tento důvěrně známý pocit Já, což jsem Já sám, je To, co se hledá. A hlavně, když toto vaše hrudní mysl pochopila, že Božská Bytost není nikdo jiný než tento pocit Já Jsem Já, musí být vaše mysl schopna být trvale na tento pocit zaměřena. Když je vaše mysl na tento pocit – na Vás zaměřena, najednou se v ní musí dostavovat pocit radosti, nadšení, protože tato hrudní mysl si začala uvědomovat pravdu o Vás, a Vy také cítíte obrovskou radost, že se konečně někdo objevil, kdo si Vás uvědomuje, kým ve skutečnosti Jste. Najednou musíte úplně zapomenout na toho člověka, kterého jste znali z vašich fyzických životů a musíte být nadšeni, jak se probouzí přítomnost neskutečné nádherné Bytosti v hrudi. Touto neskutečnou Bytostí jste přímo Vy! A vždycky jste Jí byli! Vaše srdce musí plesat radostí!

Nesmíte polevit, tato vnitřní práce a tento meditační proces nesmí být nikdy o pasivitě. **Je to aktivní proces, kdy Vy nutíte svoji hrudní mysl, ať absolutně věří, že jste živá Bytost, sídlící v lidském srdci a ať absolutně chápe a věří, že je to ten důvěrně známý pocit sebe sama.**

„Vždyť to jsem Já Sám! Najednou chápu, že je to naprosto reálný pocit, pocit Mé vlastní Životnosti, ve svém vnitřním zraku chci dokonce spatřit vlastní Tvář, lidskou postavu, Svoji tvář a Svoji postavu. Ten, kdo toto bude spatřovat, je moje hrudní mysl, ne Já. Protože přímo Já jsem tou postavou. Vím, že tato Postava ke mně něco cítí a že Jí nejsem lhostejný a moje hrudní mysl cítí něco k Ní. Ať klidně vše zmizne, ale jen ať nezmizne toto vědomí, tento pocit Já, toto vědomí, že si uvědomuji své vlastní Já a že toto Já jsem přímo Já Sám, vždycky jsem Jím byl a vždycky Jím budu.

Ať si Má hrudní mysl uvědomuje, že se k ní neustále snažím promlouvat, že jí chci radit, vysvětlovat, Já jsem naprosto reálná Bytost. Cožpak někdo pochybuje o tom, že reálně existuje, že je živá bytost? Jak se prožívá pocit vlastní reálné existence? Tím, že cítím pocit Já. Já si uvědomuji, že Já sám jsem tímto Já. Uvědomuji si, že toto Já může být všude, ale že toto Já se dá nejintenzivněji vycítovat pouze v hrudi. Uvědomuji si, že tento intenzivní prožitek vlastního Já – Sebe sama – může být vnímán pouze myslí, která sídlí v hrudi. A uvědomuji si, že jsem to Já sám, který inspiruje tuto hrudní mysl, aby pochopila, kým Jsem, aby Mne našla. Jsem to Já, který inspiruje tuto hrudní mysl, aby nalézala vědomý kontakt se Mnou.

A tak, jako sídlím v srdci Jardy Popelky, kdy nyní promlouvám tato Slova, stejně tak jsem to Já, který sídlím v srdci každého z vás. A přeji si, abych nemusel promlouvat ke svým jednotlivým myslím vnějším způsobem (v tomto případě skrze Jardu Popelku), ale abych mohl promlouvat ke svým myslím přímo v jejich srdcích. Jde jen o to, aby Mi lidská mysl otevřela zešířka své srdce, aby toužila po setkání se Mnou, aby lidský intelekt chápal, že Já, vlastní Já každého člověka, jsem přímo Ten, který je nazýván Bohem: Neexistuje Bůh, neexistuje člověk, existuji jen Já a mysl. A je to pouze mysl, která si má uvědomit, že přímo Já jsem Ten, který je nazýván Bohem. Já, který naslouchám, jsem přímo Ten, který nutí Jardu Popelku mluvit.

Ano, když vcházím do svého srdce, uvědomuji si Svoji přítomnost v lidském srdci, cítím, že jsem opravdu DOMA. Nikde jinde se nemůžu cítit tak krásně, jak v srdci, kde sídlím: Nemůžu se cítit nikde šťastněji, než v okamžiku, kdy si uvědomuji, že Mne někdo v tomto srdci odhalí. V tom je Moje Radost, že zde můžu být s někým v srdci a že můžeme spolu promlouvat a že si můžeme navzájem sdělovat a prožívat naše City. Kéž by tomu tak bylo navěky.

Je až neuvěřitelné, co si o Mně lidská mysl myslela, když si teď uvědomuji, kým ve skutečnosti Jsem. Až zase vystoupím ze Svého nitra do světa, necht' nedojde k tomu, aby Můj mozek utlumil tuto Moji hrudní mysl, která je schopna vnímat Moji Přítomnost.“

Doufám, že jste neusnuli. Uvědomuji si, že je zde překážka, že nás je zde více. Opravdu, je to naše mysl, která hledá – Nás. Když dochází k setkání Mé mysli se Mnou, je to prožitek, kde jsem jenom Já a ona. Je to moc intimní a soukromé. Pokud se to dělá veřejným způsobem, podmínky mohou být ztížené. Nyní se jedná o to, že mám oči, uši, v hlavě se mi honí myšlenky, mám pocit, že to, co se mi honí před očima, ušima, je velice reálné, a že v nitru jakoby nic nebylo, ale tak to není. Právě proto musím neustále vnímat, že v nitru se cítí moc realného, ale hlavně, že tam sídlí naprosto reálná Bytost a že touto Bytostí jsem přímo Já. A dokonce, když tam tu Bytost – Sám Sebe neustále sleduji, ne Já, ale moje mysl Ji tam sleduje, tak si uvědomuji, jak se začínají zjevovat vnitřní obrazy, někdo by řekl, že se začíná rozvíjet obrazotvornost. Tak, jako nyní vidím očima fyzický svět, který funguje na určitých principech, v nitru existuje jiný svět, který je stejně tak reálný jako tento svět a který je mnohem krásnější. Ale hlavně, v tomto světě sídlí někdo, ke komu mám úžasný vztah, je to moje největší Láska.

*Více informací také na: www.astrotheologie.wz.cz
Příští seminář: 2.10.2010*